

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561104640/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Isen; men, som Viingardsmanden planter sine Ranker paa den varme Lava og sover trygt paa Randen af Dybet, kjører her Bonden rolig henover Isen, trøstende sig med, at han er i Guds Haand.

Som vi vide var *Peter Wiks* afdøde Kone svensk, barnfødt i Malmø: der boede hendes Slægt. En Skipper, hvis Skib ligger indefrosset i Havnen og vil overvintre, har ikke stort at bestille. Nu var Landveien lagt til Sverrig; man kom derfra, man gik dertil, *Peter Wik* havde Lyst til at gjøre Touren, og *Christian* skulde med, havde han sagt.

Det var op paa Formiddagen i klart Solskin at Vandringen begyndte. Sundet var en Sneemark; enkelte Steder havde Vinden hvirvlet Sneen i lave Høie, andre Steder var den som feiet bort, og det blanke Iispeil stod som Damme og Indsoer.

«Nu kommer det an paa,» sagde *Peter Wik*, «om Laaget holder, at vi ikke komme paa Bunden af Potten, hvor der hverken er Sol eller Lys! men vi ere Søgutter, vi gaae enten hun er blød eller haard!»

De vare alt en Miil fra Sjellands Kyst; det begyndte at blæse stærkt, tunge Skyer trak sammen, men *Peter Wik* var Lystigheden selv. De mødte en Drift Qvæg, Driveren forsikkrede, at Isen var fast og god, men at Veiret vist opad Dagen vilde tage en Forandring.

«Det vilde være net, om Søen blev klar, medens vi vare derovre,» sagde *Peter Wik*. «Ja saa sparede vi da paa Beentsøiet hjemad, vi maatte vippe! Lad gaae, her kryber man dog som en Flue paa en Tjærepind!»

Luften blev mere graa, enkelte Sneeflokke faldt; vore Reisende vare endnu ikke Halvveien. Med eet rystede Skyen den hvide Sneen i flygende Hvirvel.

«Træk Halskluden op om Ørene!» sagde *Peter Wik*. «Det er kun en Overhaling, vi faae!»

De gik med bøiede Hoveder mod Sneestyringerne. Høit i Luften susede Vinden som et omhvirvlende Toug.

«Naa, vil hun ikke lægge sig!» sagde *Peter Wik*, løftede Hovedet iveiret og stod et Øieblik stille. Da lød under dem en Bragen, som det stærkeste Kanonskud. «Saalænge hun knager, holder hun!» sagde han, tog *Christian* ved Haanden og gik rask fremad. «Vi maae gaae i lige Linie, saa træffe vi paa en Prik Malmø Skibsbro! Naa, hvor hun skummer ovenfra i Dag!» sagde han og pustede mod Sneeflokkene. Da lød atter nedenunder den dundrende Lyd af de stærke Strømninger, som sloge Revner i Isen, dog uden at disse endnu bleve synlige. «Det er